

KURJISTUMINEN KAPITALISTISESSA YHTEISKUNNASSA

Porvarilliset reformistit ja heidän mukanaan myös eräät opportunistit sosialidemokraattien riveissä väittävät, että kapitalistisessa yhteiskunnassa ei tapahdu joukkojen kurjistumista. „Kurjistumisteoria” on muka väärä: joukkojen hyvinvointi kasvaa, vaikkakin hitaasti,— omistajien ja omistamattomien välinen kuilu ei suurene, vaan pienenee.

Näiden väitteiden koko valheellisuus on viime aikoina selvinnyt joukoille yhä havainnollisemmin. Eläminen käy yhä kalliimmaksi. *Jopa* mitä voimakkaimman ja työläisille *kaikkein* menestyksellisimmän lakkotaistelun oloissa työläisten palkkojen nousu on paljon hitaampaa kuin työvoiman välttämättömien menojen kasvu. Ja rinnan sen kanssa kapitalistien rikkaudet kasvavat päätähuimaavalla nopeudella.

Esitän muutamia numerotietoja Saksasta, missä työläisten asema on verrattomasti parempi kuin Venäjällä, koska siellä on korkeampi kulttuuritaso, *lakko-* ja *yhdistymisvapaus*, poliittinen vapaus, ammattiliittojen monimiljoonainen jäsenjoukko ja työväenlehtien monimiljoonainen lukijakunta.

Virallisiin lähteisiin nojautuvien *porvarillisten* sosiaalipoliitikkojen tietojen mukaan Saksan työläisten palkka on viimeisten 30 vuoden aikana noussut keskimäärin 25%. Samana aikana ovat elinkustannukset kallistuneet *vähintään* 40%!!

Sekä ravintoaineet että vaatetus, sekä polttoaineet että asunnot — kaikki ovat kallistuneet. Työläinen kurjistuu *ehdottomasti*, t.s. tulee suorastaan entistä köyhemmäksi, hänen on pakko elää huonommin, syödä niukemmin, nähdä enemmän nälkää, asua kellareissa ja ullakoilla.

Mutta vielä havainnollisempaa on työläisten *suhteellinen* kurjistuminen, t.s. heidän *osuutensa* pieneneminen yhteiskunnallisessa tulossa. Työläisten *verrannollinen* osuus nopeasti rikastuvassa kapitalistisessa yhteiskunnassa käy yhä pienemmäksi, koska miljonäärit rikastuvat yhä nopeammin.

Venäjällä ei ole tuloveroa, ei ole tietoja yhteiskunnan varakkaiden luokkien rikkauden kasvusta. Meidän vieläkin surullisemmat tosiolomme ovat verhon peittämiä, pimeyden ja salaisuuden verhon peittämiä.

Saksassa on olemassa täsmälliset tiedot omistavien luokkien rikkaudesta. Esimerkiksi Preussissa *ensimmäiset* 10 miljardia markkaa (5 miljardia ruplaa) verotetusta omaisuudesta kuuluivat vuonna 1902 — 1.853 henkilölle, mutta vuonna 1908 — 1.108 henkilölle.

Suurimpien pohattojen luku on pienentynyt. Heidän rikkautensa on lisääntynyt: kullakin heistä oli vuonna 1902 omaisuutta keskimäärin 5 miljoonan markan (2½ milj. ruplan) arvosta, mutta vuonna 1908 — 9 miljoonan markan (4½ milj. ruplan) arvosta!

Puhutaan „ylimmistä 10.000:sta”. Preussissa „ylimmillä 21 tuhannella” pohatalla oli omaisuutta 13½ miljardin markan arvosta, mutta muilla 1.300.000 omistajalla oli verotettua omaisuutta 3 miljardin markan arvosta.

Neljällä Preussin suurimmalla miljonäärillä (yksi ruhtinas, yksi herttua, 2 kreiviä) oli vuonna 1907 omaisuutta 149 miljoonan markan arvosta, mutta vuonna 1908 481 miljoonan markan arvosta.

Rikkaus kasvaa kapitalistisessa yhteiskunnassa uskottomalla nopeudella — rinnan työläisjoukkojen kurjistumisen kanssa.

„Pravda” № 181,
marraskuun 30 pnä 1912
Allekirjoitus: V.

Julkaistaan „Pravda” lehdessä
tekstin mukaan